

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní o ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Puchalla, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie, na prezumpciu nevinoty, na obhajobu a na výsluch svedkov podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-1 T 14/2012 z 18. apríla 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 5/2017 z 18. apríla 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie, na prezumpciu nevinu, na obhajobu a na výsluch svedkov podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. PK-1 T 14/2012 z 18. apríla 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie špecializovaného trestného súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 To 5/2017 z 18. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Vec bola podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, toho času členke štvrtého senátu ústavného súdu v zložení Ľudmila Gajdošíková (predsedníčka senátu), sudca Miroslav Duriš a sudca Ladislav Orosz. Dvom z uvedených sudcov uplynulo 16. februára 2019 funkčné obdobie.

3. V období od 17. februára 2019 spadala vec sťažovateľa podľa čl. II bodov 7 a 8 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 a podľa čl. X bodu 2 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 do kategórie vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ostatných šiestich sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) bola vec

sťažovateľa podľa čl. X bodu 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi. Podľa čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský).

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 14/2012 z 15. októbra 2014 oslobodený spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 a 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin podvodu podľa § 221 Trestného zákona. Predmetný rozsudok bol na odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) zrušený najvyšším súdom a vec bola vrátená špecializovanému trestnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 4/2015 z 28. októbra 2015). Po opätovnom prejednaní veci bol sťažovateľ napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu uznaný vinným (v zmysle pôvodnej obžaloby) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a ďalšie tresty. Na odvolanie prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry a sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu zrušil napadnuté rozhodnutie špecializovaného trestného súdu, sťažovateľa uznal vinným v zmysle pôvodnej obžaloby a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, ako aj ďalšie v predmetnom rozhodnutí uvedené tresty.

5. Sťažnostná argumentácia napáda fázu konania, keď po oslobodení sťažovateľa spod obžaloby do veci (na základe odvolania) ingeroval najvyšší súd a „*považoval za potrebné, aby súd prvého stupňa ešte raz dôkladne preveril tvrdenie poškodeného, že zmenku, o ktorú v danom konaní išlo mal vystaviť v prospech svedka [REDACTED]*“. Takto mal podľa tvrdenia sťažovateľa nastať v prejednávaní veci zvrat a v ďalšom konaní mala byť na základe pokynu najvyššieho súdu prečítaná ako listinný dôkaz zápisnica o výpovedi svedka [REDACTED] z Ukrajiny, v ktorej mal svedok [REDACTED] vypovedať inak, ako to bolo

na hlavnom pojednávaní. Podľa sťažovateľa, keďže bol predchádzajúcim verdiktom špecializovaného trestného súdu spod obžaloby oslobodený a keďže po uvedenom zásahu najvyššieho súdu (vykonanie svedeckej výpovede svedka [REDACTED]), naopak, uznaný vinným zo spáchania za vinu mu kladeného skutku podľa obžaloby, uvedené „*musí nevyhnutne znamenať, že tento dôkaz je vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom*“ (ústavný súd z citácie odstránil kapitálky, zvýraznenie aj podčiarknutie textu, pozn.). Podľa názoru sťažovateľa predmetný dôkaz mal byť všeobecnými súdmi považovaný za dôkaz nezákonný a vykonaný v rozpore so zákonom (konkrétne pre porušenie zásady kontradiktórnosti a zásady *in dubio pro reo*) a tvrdí, že došlo aj k porušeniu práva na obhajobu. Podľa názoru sťažovateľa je špecializovaným trestným súdom prečítaná výpoveď svedka [REDACTED] uskutočnená na Ukrajine absolútne nepoužiteľný dôkaz, ktorý ak už aj bol (na základe pokynu najvyššieho súdu) prečítaný, nemal byť na základe jeho absolútnej nepoužiteľnosti braný do úvahy. Všetko z týchto dôvodov: *«[a]ko je zrejmé z vyšetrovacieho spisu, predmetnú zápisnicu do vyšetrovacieho spisu predložil poškodený [REDACTED], pričom absolútne nebolo dokázané a ani dokazované, ako sa k tomuto dokumentu poškodený [REDACTED] dostal a či podľa ukrajinského právneho poriadku mal poškodený [REDACTED] právo dostať kópiu nejakej časti nejakého vyšetrovacieho spisu.*

Nešlo teda ani o oficiálne dožiadanie súdu ani o poskytnutie právnej pomoci. Navyše ide o štát mimo Európskej únie, kde postup orgánov činných v trestnom konaní pri získavaní tohto „dôkazu“ nebol dotazovaný ani preskúmaný súdom. Sťažovateľ zdôrazňuje, že išlo dokonca len o kópiu zápisnice.

... Sťažovateľ tak isto trvá na tom, že tento dôkaz ani nebol získaný spôsobom zodpovedajúcim zákonu, ale bol získaný s použitím nezákonného donútenia, resp. jeho hrozby.

Ako inak sa totiž dá nazvať situácia, keď tam svedka podľa jeho vlastnej výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 14.3.2017 vypočúvalo šesť až osem osôb, niektoré v civile, niektoré v uniforme a bez akejkoľvek legitímácie, keď otázky dostával z každej strany v ruskom aj ukrajinskom jazyku bez prítomnosti tlmočníka, hoci sám uviedol, že ruský (nie ukrajinský) jazyk (pričom aj v ukrajinskom jazyku mu boli kladené otázky) ovláda tak na 70%.

... V danom prípade, nielen že výpoveď svedka [REDACTED], ktorú čítal súd prvého stupňa nebola realizovaná cestou právnej pomoci, ale o nej nemohol byť a nebol informovaný obhajca či obvinený, teda citované stanovisko (R 4/1999) musí platiť o to viac a znamená úplnú neprípustnosť brania do úvahy takto získaného a vykonaného dôkazu. (ústavný súd z textu odstránil zvýraznenie a podčiarknutie, pozn.)».

6. Napokon sťažovateľ upriamuje pozornosť na teoretický rébus, s ktorým sa podľa jeho názoru všeobecné súdy nevyrovnali. V závere sťažnosti tak dodáva, že „[z]ápisnica o výsluchu svedka nemôže byť vykonaná ani ako listinný dôkaz, pretože nie je listinným dôkazom, a nie je ani dôkazným prostriedkom, je len záznamom o vykonaní dôkazu – výsluchu.

Podľa trestno-procesnej teórie dokazovania je dôkazným prostriedkom (okrem iných) výsluch svedka, ktorého materiálnym zachytením je zápisnica o jeho výsluchu a samotným dôkazom informácia pochádzajúca z výsluchu ako dôkazného prostriedku.

Dôkaz (informácia dôležitá pre trestné konanie) je teda samotný obsah výpovede, nie obsah zápisnice, nakoľko zápisnica žiadnym dôkazným prostriedkom nie je, ale dôkazným prostriedkom je samotný výsluch.

Preto podľa názoru sťažovateľa žiadna zápisnica o výsluchu svedka v inom trestnom konaní nemôže byť vykonávaná ako listinný dôkaz. (ústavný súd z textu odstránil zvýraznenie a podčiarknutie, pozn.)“.

7. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, na prezumpciu neviny a na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b), c) a d) dohovoru, aby napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde, ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc.

13. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

14. Podľa § 55 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak

- a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,
- b) ústavný súd v tej istej veci koná,
- c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu alebo
- d) to ustanovuje tento zákon v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2.

15. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na prerokovanie.

16. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia v záhlaví tohto rozhodnutia označených práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu v spojení s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu spočívajúca v porušení najmä práva na obhajobu, kontradiktórnosti konania a zásady *in dubio pro reo*, pretože vo veci mal byť

vykonaný nezákonným spôsobom taký dôkaz, ktorý mal byť pre vec dôkazom vo významnej miere rozhodujúcim.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím špecializovaného trestného súdu

19. Je nepochybné, že sťažovateľ využil proti napadnutému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozhodnutí špecializovaného trestného súdu, keďže odvolanie v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa.

20. Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (*mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

21. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

22. Sťažovateľ k vyčerpaniu právnych prostriedkov, ktoré mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, uviedol, že „[s] ohľadom na uvedené (rozumej text ústavnej sťažnosti, pozn. ústavného súdu) je zrejmé, že sťažovateľ vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený, čím splnil podmienku prípustnosti tejto ústavnej sťažnosti.

Aj keby sťažovateľ v tejto veci podal aj dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, zastáva názor, že s ohľadom na vyššie popísaný charakter porušených práv tieto zároveň nepochybné spĺňajú podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti. (ústavný súd z textu odstránil zvýraznenie a podčiarknutie, pozn.)“.

23. Podľa § 368 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

24. Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného zákona proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

25. Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,

- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

26. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorá by podanie dovolania v jeho veci vylučovala, a zároveň neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorou by preukazoval dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Nadväzne na to zahmlieva skutočnosť, či mimoriadne opravné prostriedky podaním dovolania v jeho veci vyčerpal. Táto informácia je však napodiv plne v dispozičnej sfére sťažovateľa, pretože je jej pôvodcom. Ústavný súd teda uzatvára, že sťažovateľ ani len netvrdil, tým menej preukazoval vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor

pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014). Ústavný súd preto v okolnostiach vecí považoval vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd, za nepreukázané.

27. Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017, I. ÚS 185/2019).

28. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

30. *Obiter dictum* ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto

ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane podčiarkuje (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie ústavnej sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť ako oneskorene podanú (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Tento princíp sa napokon premietol i do § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu